

OHVĚLE BÁSNÍKOVY.

Jan Osten.

Básník zašel do malé restaurace se zahrádkou, aby něco pojedel. Bylo záhy z večera a bylo tam dosud málo lidí; jakýsi pán s paní a třemi malými dětmi, jež si hrály v písku zahrady; šedivý stařec s okuláry, zahroubaný do čety novin, někde v koutku, stranou, párek zamilovaných. U vedlejšího stolu seděli čtyři mladíci, kouřící cigarety a bavili se.

Básník něco pojedel a chtěl oddat si svému doutníku a přemýšlení, nehodlal se zabývatí svými sousedy, ale přece mu to nedalo, aby jich nepozoroval.

Můj Bože, měl zájem pro všechny lidi, kteří žili kolem něho, v každém viděl živého tvora se srdcem v těle, srdcem vřelým a tlukoucím, zmítaným vášněmi a nebyl mu život nikoho tak vsedním, aby z něho něco nevytěžil pro sebe. Poznal to, jak často klame zdání; poznal a sledoval lidi, kteří měli vzezření nejšednějších kosáků, starajících se pouze o své dočasné blaho, a když se k nim přiblížil a vniknul do jejich nitra, užasl mnohdy nad bohatstvím jejich duše, anebo nad přežitými tragickými jich životy a utajenými vášněmi, dochutnými jak jiskry pod popelem.

Ne, o nikom nemohlo se říci, že by nestál za to, aby se s ním básník zabýval.

Mladí muži patřili asi k lepším kruhům, byli všichni čtyři odění dle módy, oholených líc a retů, měli prsteny a zlaté hodinky; bylo na nich zkrátka znáti, že jejich život jest bezstarostný, zajištěný, že jim není třeba strádati a obávat se budoucnosti. Snad byli to synkové bohatých rodičů, snad měli nějaká dobrá, zajištěná postavení, že se nedalo odhadnouti, ale tolik bylo jisto: starosti o chléb je netišnily. Byli také podle toho veselí, co chvíli padal ně-

jaký vtíp, fuklo se nějaké slovo, jenž pouze oni sami rozuměli a smáli se a připíjeli si. Zvláště jeden měl hlavní slovo; Žužu, říkali mu ostatní. Žužu byl asi jejich hlavou a prvním komikem; mnoho věcí uměl, různé grimasy provozoval, napodobil cizí hlasy, kroutil očima, ano, i očima stříhací dovedl. Bůh suď, co to všechno semel v malé chvíli; o nějakém Robovi vypravoval a o jeho známé Mici, o tom, jak Ládu obrali v kavárně v barvičce o stopadesát korun, pak přeskočil na automobily, jež znal všechny v Praze i jich majitele a pak vypravoval o nějaké dívce, jež se jmenovala Milada.

"Není to ta štíhlá, vysoká, s modrými očima, co jsem tě s ní viděl tihle na Zofíně, Žužu?" ptal se jeden ze společnosti, jež na pohled dosti nesmělý mladík, s červenými dosud tvářemi.

"No, ano, ta je to. Holka jako květ, úměrná nevinost. Jest jí už skoro sedmnáct let a předemnou ještě nikoho neměla. Je to holka z dobré rodiny, její otec je účetní rada, je dobře vychovaná, ale pro mne je moc fádni, jde to s ní moc pomalu, ještě nic nezna, nezná bylinu, jak se u nás říká. — Jenom kytičky, básničky, vzdychání a pro zjakuou lékařů to není. To byla Julča jiná holka. V pátek jsem se s ní seznámil a v neděli už jsme taneovali na Klámovec, a no — pak jsem ji v noci doprovázel domů. To bylo něco. Ale tady tu sotva dostanu na Petřín večer. Pořád se bojí, bojí, nemůže to být, nesmí sama se žádným mužem chodit a mně už je to hloupé. Myslim, že ji pustím k vodě."

Mladík se podíval kol sebe jako hrůla, napil se a zapálil ležerní cigaretu.

"Ale bylo by jí škoda," namítl mladík s červenými tvářemi. "Já si ji dobře všiml, je to moc dobrá holka. Správná! Hezky roste a ta malá ústa. To se nehodí každý den, něco takového."

První mladík se dal do směchu.

"Hrome, mně se zdá, že jsi na ni řuk utážen, Rudi. No, ty snad máš více trpělivosti a mohl bys se s ní děle zabývatí. Vyrvalost vede k čili. Vš co, já ti ji prodám, Cheeš?"

Celá společnost se hlasitě rozesmála.

"To je dobré, on ji chce prodat," zvolal jeden z nich.

"Rudi, beř, dokud Žužu nabíží. No, a co bys za ni chtěl, Žužu?"

"No, udělám to lacino, jako bratrovi," mluvil Žužu. "Jest to pro podruhé. Rudi zaplatí dvaacet piv a zítřa s ní má rande, já už mu to zařídím. A pak, at dělá, co umí. Platí?" a podával Rudinu ruku, již Rudi ochotně stiskl.

Zavolali na číšníka a objednali dvaacet piv na účet Rudého. Sklenice zazvonily, rozlehl se zpěv "Dlouho buď zdráv a vyhýbej se práci," patrně hymna, společně těmito mladíky.

Básník rychle zaplatil a vyšel ven.

Byl krásný večer zářivový, vzduch byl vlažný a poněkud vlhký. Jako občerstvení dostal lokal básník čistý, svěží vzduch. Případalo mu to, jakoby byl právě vyšel z nějaké jiskrné, otrávené jedovatými plyny.

Bylo mu, jakoby byl býval nějakým pokálen a měl skoro fysickou potřebu umýt si se.

Kráčel rychle, věděl, zeela hříško je sad.

Ušedl v sadu na lávku a teprve nyní se uklidnil a rozvažoval zavládla v jeho duši.

Seděl a vzpomínal; i on býval tak mlad, dvaacetletý, dvačtyřicet let, právě jako ti hoši. Ale, jak jiný byl jeho život tehdy.

Vzpomínal na ni, nedosažitelnou a dávno ztracenou, na ní jedinou, již doopravdy patřilo jeho srdce.

Byla to také asi taková dívka, jako ta, o ní mladík vypravoval: vysoká, štíhlá, a jasnými modrými očima, neokoušená a básilvá, zardívající se před pohledy mužů.

Jak se chvěla jeho srdce, uvědomil si ji s dávkou přícházeti, hle, přišla a podávala mu svou něžnou ruku, ruku, jako květ lilie. Mluvil a jemu se zdálo, že její slova zní jako hudba a voní jako růže. Upěkla na něho pohled svých jasných, hlubokých očí, pohled přátelský, důvěrný, sladký a nevýslovná blaženost rozlévala se jeho nitrem. Vzpomínal na zámecký

park s rybníčkem, na němž měsíce se odrážel, na šepot stromů a keřů, vůni růží, ale především na ni, jež byla královnou všech květů, na její první důvěrné slovo, na první plachý polibek, na něžné objemutí štíhlými, divnými pažemi.

A ztratil ji, navždy ji ztratil, ne svou a ne její vinou. Ale její obraz nosil v arde a právě se vynořil před jeho zraky.

Ach, mladí, ach, krásné, ztracené mladí!

Čtil se býti očištěn touto vzpomínkou, hrušný obraz, který viděl před tím, jako sen mu připadal. Vstal a šel dále tichou, krásnou nocí, plnou poesie a tajemného šepotu.

Chudý člověk musí se spokojiti i malými radostmi, též se i z nepatrných věcí, jichž by si jiný ani nepovšiml, jde-li kolem ní. Někde stojí strom u domu, skromně tam stojí, jest možno říci zakrnělý, poněvadž se kořením do břeh nedává ve dlažbě chodníku, snad ho také nikdo nepěstuje, ale strom dostane na jaře pupence a z pupenců vyrazí malé listky, takové něžné, světlé zelené barvy, někdy dokonce i rozkvetne a v létě jeho zelená koruna krásně se odráží od šedivého pozadí domu v zastrčené, úzké ulici.

A jde tu básník kolem za parného letního odpoledne, jeho oko padne na zelenou korunu stromu a smutná jeho duše na chvíli se rozveselí; básník se zastaví a děkuje komusi, sám neví komu, za to, že tu ten strom stojí, tak tiše a skromně ve své veselí zelení.

V prahu domovního sedí kočka, jest celá černá, jenom na hlavě má několik šedých pruhů; sedí a krčí se u prahu, jakoby chtěla na někoho skočiti, ale ne, nechtí, sedí pouze a vyhlíží se na sluníčku.

Ubohí proti slunci oči, zelené, veliké oči, v nichž se odrážejí sluneční paprsky. Jde básník kolem a zalíbí se mu kočka, má z ní radost, zastaví se před ní a pohladí ji po hlavě. Kočka neutíká, ne, naopak, lízá se hlavou k jeho ruce a přivírá ještě více oči, jako mlčenka ve chvíli rozkoše. A básníkovi rozlévá se srdcem radost, jest šťasten na chvíli a myslí si: "He, jak byla ke mně něžnou tato kočka, kterou jsem viděl po prvé v životě, jak se líbala hlavou k mé ruce a jak mhouřila oči, jako v rozkoši." A básník jde dále a jest mu veselí v myslí, dokonce si i pohvizduje a zapomíná na strasti života, jež se vleku za ním jako koule, přikovaná k noze trestancově. Byla to smutná ulice, kudy chodil básník pravidelně denně, ráno tam a odpoledne zpět.

Čká ulice starých, nízkých domů domů bez pávu, bez řasů, domů ničím nezařimajících. Stál-li jsi na jednom konci a díval se ulicí, pranic ti nebylo nápadno.

A tady chodil básník denně za svým smutným povoláním, tak smutným a jednotvárným, jako tato ulice. Bydleli v domech asi chudí lidé, někdy zahlédl básník za oknem přizemního bytu ustaranou tvář švadleny neb obuvníka, jenž seděl u verpánku, někdy hrálo si několik dětí na ulici, ale ty byly bledé a jako zstrašené.

Nebyli-li básník ve smutné náladě, nabyl jí jistě, kráčel-li touto ulicí, neboť vše tu působilo sklíčověm, stišňujícíma dojmem.

A tu jednoho dne, bylo to na jaře, když ráno tady kráčel, zaslechl zvuky piana. Ano, zcela zřetelně, někdo hrál na piano. — Byl to asi začátečník, hrál neuměle, pomalu a falešně známou píseň, ale byly to přece jen zvuky dobrého nástroje. A básník poznal, kdo hraje. U polootevřeného okna v přizemí seděla při klavíru malá dívka, snad sedmi, snad osmiletá, jak básník rychle odhadnul, a hrála. Záclona s okna byla odsunutá a básník díval se chvíli na pianistku. Její tvář byla přibledlá, ale nesmírného pývu, rudá stužka zdobila její vlasy úplně černé a pěkně učesané. Neviděla pozorovatele dlouho, po-

zorně dívala se na klávesy piana, na něž se kladly drobné, bílé její prstíky. Pojednou se však obrátila, pohlédla do okna, zarděla se a patrně polekala. Básník se na ni usmál a pospíchal dále...

Po celé dopoledne myslel na tuto malou dívku. Kde se tu vzala tak z čista jasna, fak půvabná, tak něžná. Stále viděl, jak se barví rudá stužka v červených vlasech, zřel její drobné prstíky nad klávesy a jeho srdce bylo plno něžnosti. Téžil se, že ji zase uvidí, až půjde odpoledne kolem, snad se ho již nebude lekat, snad ho pozná. Ale zklamal se, odpoledne bylo okno zavřeno a u něho nikdo nesešel. Postál chvíli u protějšího domu a díval se na okno, ne, nic se nepohybovalo za průsvitnou záclonou. Smuten šel dále.

Ve ráno zase ji viděl. Seděla opět u klavíru a hrála. Šel po druhé straně uličky a srdce jeho hlasitě zabušilo, když zahlédl z dálky rudou stužku ve vlasech.

A zda náhodou či úmyslně, vyhlédla oknem právě, když šel kolem, poznala ho asi, její přibledlá tvářička nejvila již polekání, podávala se na velkým tvavým očima a usmála se naň, tak důvěrně a teple. Kynul jí rukou a ubíhal dále, jako by se chtěl někde skrýti se svým štěstím.

Byl veselý po celé to dopoledne, odpoledne již směle kráčel kolem okna, jako by měl právo se tam dívat, ale nadarmo se díval, černá hlavička se neobjevila.

Milovali se navzájem. Čekali na něho ráno, dívajíce se do ulice velkým rozzumým očima, obdivovala ho úsměvy a důvěrnými pohledy. Hrála pro něho na piano, ach, jak sladké byly mu nyní tyto falešné zvuky, vyluzované jejími prstíky.

Nikdy s ní nepromluvil, nevěděl ani, jakou řečí mluví, mluvili spolu pouze očima.

Po dva měsíce, po dva krásné jarní měsíce trvala tato láska. Dal jí jednou růži, položil jí na otevřené okno a z dále se díval, jak její malá ručka sahá po květině. Druhý den ji měla ve vlasech, malá koketka.

Jednoho rána ji neviděl. Poděsil se. Co se s ní děje? Snad jí není dobře, téžil se, snad jí bolí černá její hlavička, však se zítřa zas ukáže.

Ale ani zítřa se neukázala, ani pozítří, ani za týden.

V oknech bytu byly zavřeny okénice.

Na domě objevilo se oznámení, že je zde byt k propojmutí. Několik pokojů. To je jistě tam, napadlo mu. Dodal si odvahu a vešel do domu.

Neochotně vedla ho domovnice do bytu. Byly to krásné, velké pokoje, veselé i do toho, kde hrávala dívka. Ptal se, kdo tu dosud bydlel a dostalo se mu poučení, že jacísi cizinci, kteří sem přišli na krátkou dobu a zase odjeli. Měli-li malou holčičku a jak se jmenovala. Ano, měli, ale domovnice nepamatovala si cize znějící jméno.

Byli to tiši, čistí lidé. Byt je proň příliš veliký. Dal malou odměnu ženě a vyšel ven.

Bylo mu smutno, div neplakal. Čtil se tak chudým a opuštěným. Kde jsi, kde jsi, má milá, drhá dívčenko s rudou stužkou v červených vlasech?...

Pěkné zařízení HOSTINEC

— vlastně —

Frank Semerád

16. a William ulice, Omaha, Neb.

Vřelý Metzův lešák, jakol i práva importované pleškové stálo na žepce. Korbelova vína a nejlepší liboviny prodává i ve velkém. — Chutný zákusek stálo při ruce.

C. H. Kubát,

právník a veřejný notář.

V oboru svém zkušený. Spolehlivý záruka u všech soudů.

403 Barker Block 15. a Farnam
Tel. Douglas 0867 Omaha, Neb.

NEJSTANĚÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST
ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.
v číle 1306 Farnam ulice.
Právě importované pivo od řepy. **PLZEŇSKÉ** z Městského pivovaru v Písku v Čechách. Hofbrauerei Bawaria pivo. Pivo Anheuser-Busch a světoznámé Faust získalo rozšířenu reputaci.
Kuchyně pro dámy a pánů se na druhé podlaží

"Staré Spolehlivé"
Metz
Omažské oblíbené pivo
WM. J. SWOBODA, malo-obchodník. Tel. Doug. 222

Let me send you **FREE PERFUME**
Write today for a testing bottle of
ED. PINAUD'S LILAC
The world's most famous perfume, every drop as sweet as the living blossom. For handkerchief, atomizer and bath. Fine after shaving. All the value is in the perfume—you don't pay extra for a fancy bottle. The quality is wonderful. The price only 75c (6 oz.). Send 4c for the little bottle—enough for 50 handkerchiefs.
PARFUMERIE ED. PINAUD
Department M.
ED. PINAUD BUILDING NEW YORK

Lee-Glass-Andresen Hardware Co.
PRODÁVA JE VELKÉM
tlačené, vyráběné a lakované pleškové náčiní. — Činovaný plech, selesný plech a kovové zboží. — Ornamenty drát hřebíky, nožičkové zboží, bicykly, stělné zbraně, náboje a sportovní zboží všeho druhu.
9th and Harney Streets. **OMAHA, NEBRASKA.**

Joseph Bliss & Son Co.,
komisionární živým dobytkem.
Uspokojivý prodej. Rychlé vyplacení.
SOUTH OMAHA, NEBR.

Nejlepším místem k nakupování stavebního dříví, jest
česká dřevařská ohrada,
Chicago Lumber Co.,
na 14. a Moray ul., Omaha, Neb. 4914
Čestí prodavači Vás vždy ochotně a vzorně obalouží.

DOBŘE PIVO JEST ZNAMENITÝ LĚK
FREMONT BREWING CO.
FREMONT, NEBRASKA.
vyrábí a lahvuje Plzeňské pivo. Co se tyče chuti a jakosti jest nejlíší importovanému.
Součástky tohoto piva, nejlepší slad, dělán z nejlepšího jedmene v našem pivovaru a pravý český zatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta líhu a jest doporučováno mnohými lékaři.
Chcete-li sobě pochtutnatí objednejte sobě jednu bednu.

Pozor! Pozor!
Buďte bedlivými, když opouštíte káru a neobcházejte jí nikdy zadem, dokud jste se dříve neprosvedčili, že nejede jiná kára opačným směrem. Nepozornost může snadno býti příčinou vážné nehody. Pomozte nám svým počkáním, zabránit možnému případu neštěstí.
Omaha & Council Bluffs Street R.R. Co.

Předplaťte svým přátelům "Pokrok."

Modní svět.

1230 — Úbor pro slečny a menši ženy. Střih ve 4 velikostech: 14, 16, 17 a 18 roků. Jest zapotřebí 5 yardů 44-palecové látky pro velikost 16 let. Sukně při dolením okraji měří asi 3 1-3 yardu ve velikosti 16 let.

1203—1191 — Úbor pro dámy. Živátek 1203 — střih v 6 velikostech: 34, 36, 38, 40, 42 a 44 paleců míry přes prsa. — Sukně 1191 — střih v 6 velikostech: 22, 24, 26, 28, 30 a 32 paleců míry v pasu. Jest zapotřebí 5 1/2 yardu 44-palecové látky na sukni a 2 1/2 yardu 27-palecové látky na vrchní bluzu. Náprsenka vyžaduje 2 3/4 yardu a šerpa 2 1/2 yardu stuby na prostřední velikost. Toto jsou dva zvláštní střihy, z nichž každý o sobě stojí 10c a tedy za 20c oba střihy budou zaslány na kteroukoliv adresu.

1233 — Šaty pro děvčata. Střih ve 4 velikostech: 6, 8, 10 a 12 let. Vyžadují 3 yardy 40-palecové látky na velikost 6 roků.

1233 — Šaty pro děvčata. Střih ve 4 velikostech: 8, 10, 12 a 14 roků. Jest zapotřebí 3 3/4 yardu 36-palecové látky na velikost 8 let.

Každý, kdo sobě předpřísti na ukázně s naších listů, obdrží jeden modní veselek střih úplně zdarma. Další veselek za 10c jeden.

Upozorujeme naše odběratelky, aby při objednávání veselek střihů nepopomenou udělit míru nasazovacího ústa, jeho měru a věk stáří.

DOBŘÁ KÁVA pouze za 20 centů libra
Vzorek této kávy zašleme zdarma na požádání. — Objednávky vyplňujeme od 25 liber výše a ty samé rozvážíme na menší paklíky dle přání. Pěkný nástěnný kalendář zašleme s každou objednávkou. — Jest to nemalou výhodou pro krajaný, zvláště v Nebrasce, objednatí od nás, neboť dovosné jest nepatrné a došlávka rychlá. O spolehlivosti našeho závodu se můžete přesvědčiti u etěné redakce tohoto listu. — Všeckeré dopisy adresujte:
OMAHA COFFEE MILL, 1904 SOUTH 13TH STREET OMAHA, NEBRASKA